

ŞAHSİYET SEÇENEKLERİ

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 11.05.2014 tarihli (23.) Şehzâdebaşı Sohbeti'dir.

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdü'lillâhi Rabb'il âlemin. Vessalatu vesselamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ âlihi ve sahbîhi ecmaîn.

Aziz Mü'min Kardeşlerim,

Allah Teâlâ'nın dünya üzerinde bizim için kurmuş bulunduğu imtihan düzeneğinde şeytan, bir tarafı temsil edecek kadar ağırlıklı yer sahibidir. Şeytanın bulunmadığı bir dünyada, kulluk yapmamız mümkün değildir. Şeytan, cennette bulunmayacak çünkü cennette kulluk yapmak yoktur, kulluğun sonucunu görmek vardır. Biz, Rabb'imizin bizim için kurmuş bulunduğu bu imtihan düzeni içerisinde şüphesiz hiçbir itiraz hakkına sahip değiliz. Rabb'imiz bizi nasıl imtihan etmeyi murat etmişse imtihanımız o şekilde devam edecektir. Şeytan bizim için en ağır imtihan seçeneklerinden birisidir.

Aziz kardeşlerim,

Şeytanı bilmeyen yoktur. Herkes şeytanı bilir. Hatta Müslüman olmayan toplumlarda bile şeytan anlayışı vardır. Ancak şeytanı akılsız, plansız, terörist, çakal, sokak serserisi zannetmek, onun tuzağına düşmenin ilk noktasıdır. Şeytan, insandan eskidir. İnsandan akıllıdır. İnsandan profesyoneldir. Bu nedenle ancak Allah ile yürünülen bir yolda şeytandan korunmak mümkündür. İnsan tek başına şeytana karşı tedbir alamaz. Çünkü şeytan eskidir, tecrübelidir, kurnazdır ve bu iş için var edilmiştir. İnsanın iyi ve kötü iki yoldan birisini tutmak gibi bir seçeneği vardır. Bu nedenle insanın enerjisi adeta ikiye bölünmüş gibidir. Yarsını iyilik yarsını da kötülük tarafında harcayacaktır. Şeytanın bütün enerjisi "şer" içindir.

Bu sebeple şeytana karşı yatırım yapmadığımız sürece, şeytana karşı Allah ile beraber olmak, Allah'ın kitabı, Peygamber'i ve Allah'ın indirdiği şeriatı üzere şeytan ile beraber karşı karşıya bulunmadığımız sürece yani şeytanı karşımıza geçirmedığımız sürece, bizim tek başımıza şeytan mücadelemiz mümkün değildir. Bu temel kuralın üzerine aziz kardeşlerim, bir hakikati oturtmak istiyorum: Şeytan deyince aklımıza hep alkol müptelası insanlar gelir. "şeytan bu adamı kandırmış, alkolik etmiş" deriz. Hâlbuki o şeytanın en son tuzaklarından birisidir. Alkole alıştırmadan önce şeytan kendine ısındırır. Kendine ısındırdığı birisine alkol aşılabilir.

Şu dünyada şeytan hiç kimseye "bugün namaz kılma" demez. Bugün namazı kıldırtmayacak ortamı oluşturur. Bu sebeple şeytanın taktiklerini önceden bilenler, şeytana karşı Allah'a sığınmanın yollarını kullanabilenler onun şerrinden korunabilirler. Bunun için şeytanın en önemli taktiklerinden birisi olarak bir hakikati hepimizin aile idare etmek, çocuk yetiştirmek, din adına ve insanlık namına bir iş yapmak için bulunduğumuz her yerde çok önemli bir şeytan programı, şeytan tuzağı olarak bir kenara not edelim istiyorum.

Değerli Kardeşlerim,

Şeytanın en önemli silahlarından biri: çaresizliğe inandırmasıdır. "Sen yapamazsın, hele senin sülalen bu iş için yaratılmadı, senin paran yok, senin forsun yok, sen değilsin, senden olmaz" türünden sözler şeytanın en güçlü silahlarından biridir. Bu sözlerin özü şudur: Şeytan Allah'a kulluğu, cennete girmeyi ve iyi insan olmayı hedefleyen, bunun için gayret eden bir mü'minin önüne

“alternatifsizlik” diye bir program çıkarır. “Senden olmaz, senin baban geç başlamış, zaten senin annen de bu işi beceremezdi türünden, sinsi bir propaganda ile çaresizliğe inandırmaya çalışır. Çaresizliğe inandırdıktan sonra şeytanın namaz kıldırılmaması çok kolay, alkole alıştırması çok kolay demektir. Bir kere şeytan “çaresizsin cehennemden başka gideceğin yer yok senin” diye inandırdı mı, insan kendisi cennete girmeye uygun olmadığına, Allah’ın rızasını kazanacak kapasitesinin bulunmadığına inandı mı şeytan, onun için iş kolaylaşmıştır.

Eğer baba da anne de çocuğuna henüz konuşmayı yeni öğrendiğini günden itibaren buluş çağına gelinceye kadar on yıl içinde bin defa: “Sen adam olmazsın. Ağabeyine bak, amcanın çocuğuna bak bir de kendine bak. Seni niye besliyoruz ki? Sen odun gibisin. Sen niye yaratıldın ki? Sana ekmek helal değil.” diye çocuğa her biri şeytana birer destek puanı olan hatalı sözler kullandırdıkça bir yandan şeytan, bir yandan da şeytana alet olan anne ve baba, öğretmen, yönetici sürekli “bir şey olmadığına, adam olmayacağına, Ebubekir’in girdiği cennete giremeyeceğine, peygamberlerle beraber Havz-ı Kevser’in etrafında bulunmaya uygun bir adam olmadığına” inandırılmış birisi şeytan ve şeytanın programına alet olmuş anne-baba yüzünden, öğretmen yüzünden, hoca yüzünden, arkadaş yüzünden böyle inanmış birisinin kim tutarsa tutsun onun kulağından bir söz geçirmek neredeyse olmaz şeydir. Hâlbuki Allah azze ve celle bir yandan “Siz cehennem odunusunuz, kütüklersiniz, peygamber katillerisiniz. Siz niye yaratılışınızı inkâr ediyorsunuz?” diye aşağıladığı en zalim en günahkâr kullarına, Mekke’de peygamber öldürmek için bir sürü plan yapan adamlarına bile Kur’an’dan cennet ırmak ırmaklarının şakırtılarını duyuruyor.

Bir yandan “yahu siz insan değil misiniz” diye onları vicdanlarından sıkıştırıyor öbür yandan da “bak şu cennetlere, bak şu güzel ırmaklara, bak Allah’ın nimetlerine, bak merhameti yeri kuşatan Allah’a bak, gel cennete” diye Allah en umutsuz vakalardan Peygamber’e arkadaş çıkarmak istiyor. Bunlar babaları-dedeleri ile beraber yüzlerce sene odunlara, tunçlara ve çakıl taşlarına vb. kendi yiyeceklerinden –helvadan- yaptıkları, putlara tapınmış, müşrikleşmiş, müşriklikte donmuş kalmış adamlar oldukları hâlde Allah onların cennete gidebileceklerine dair sürekli mesajlar göndermiştir. Kur’an’da müşriklerin kulağına dökülmüş cennete davet eden binden fazla ayet var. Babası-anası müşrik olarak ölmüş, babası Peygamber öldürmek için teşebbüs etmiş, Bedir’de Peygamber’i öldürmek için gelmiş Ebu Cehil gibi bir adamın oğlunu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir gün karşısında gördü. Sonunda kendisi de öldürmek istediği Peygamber’in ordusundan kaçmak zorunda kaldı. Ebu Cehil gibi bir adamın, Ebu Cehil gibi oğlu.

Peygamber aleyhisselam bunu karşısında görünce niye geldiğini araştırdı. “Allah’a geldim.” dedi. “İman etmek istiyorum.” dedi. “Sana mı cennet açılacak? Senden adam olmaz. Kimin oğlusun sen! Düne kadar nerdeydin? Yılları nasıl geçirdin? Utanmıyor musun? Sen mi? Bir de ne yüzle geldin?” demedi. Ona Erhamü’r rahimin olan Allah’ın kapısını gösterdi. Çünkü şeytan ona Mekke’ye fetih ordusu girdiği zaman: “Kaç git Muhammed’den kurtar kendini.” dedi. Hanımı da ondan akıllı çıktı dedi ki: “İkrime bu Muhammed Allah’ın rahmetini temsil etmek için geldi. Bundan kaçmaya gerek yok git buna sığın da kurtulursun.” dedi. Hanımının desteğiyle Resûlullah’ın kapısına geldi. Şeytana uysaydı babası gibi cehennem kütüğü olup gidecekti. Ama hanımının aklına uydu, bir iman işaretini kendisi için yol kabul etti. Resûlullah’ın kapısına sığındı. Cennete Yermük Savaşı’nda -üzerinde yüzlerce kılıç darbesi- bir şehit olarak gitti. Şeytan çaresizliği, alternatifsizliği üretip mü’minin önüne sürekli getirir. “Ebubekir nerde, sen nerde? Sen kim, camide namaz kılmak kim?” der durur.

Allah ise bin kişinin katili bile olsun "gel" der. Yüz kişiyi öldürmüş bir insanı bile meleklerin törenleri ile karşılayan bir Allah'tan kaçamaz insan. Yüz kişi öldürdüğünü Peygamber söylüyor. Yüz insanın katiliyken meleklerin karşıladığı bir adam oldu. Çünkü Allah demek kullarına yağmur taneleri kadar alternatif rahmet gönderen demektir. Şeytan ise bir damla suyu boğulmak için büyük bir okyanus kadar abartan demektir. Eğer anne-baba, camideki hoca, okuldaki öğretmen, medresedeki muallim, filan yerdeki arkadaş alternatifsizliğe doğru sevk ediyorsa şeytana hizmet ediyordur. Doksanıncı, yüzüncü cinayetinden sonra bile peygamberi öldürmek için Mekke'de operasyon yapmış bir adamın çocuğu olarak, Bedir'e peygamberi öldürmek için gelmiş bir adamın çocuğu olarak, kendisi bile o orduda görev almış bir İkrime olarak Allah'a sığınmak haktır ve Allah onu bile affeder, onu bile cennetine alır diye düşündüğün zaman ise Allah'ın razı olacağı bir eğitim programı izliyorsun demektir.

Şeytana hizmet etmek hep meyhanede olmaz. Bazen cami kürsüsünde de şeytana hizmet edersin. Bazen anne olarak şeytanın en büyük destekçisi olursun. Bazen baba olarak şeytan senden gördüğü desteği meyhanelerden görmemiştir. Sen çocuğunla bir senede yüz defa konuşmuşundur doksanında çocuğu tahkir etmişsin. "Yazık sana yedirdiğime" demişsin. "Filancanın oğluna bak bir de kendine bak yazık boynuna postuna" demişsindir. Çocuk senden bir kere bayram ayakkabısı istemiştir "utanmadan bir de ayakkabı istiyorsun" demişsindir. İttin, ittin, ittin şeytan da çekti, çekti, çekti. Sen kendinden ittikçe şeytana yaklaştırdın. Anası onu ittikçe şeytan biraz daha memnun oldu. Senin telkinatınla da okuldaki öğretmeni, filan yerdeki arkadaş "zaten sen başarısızsın, boşuna uğraşmana gerek yok" dedikçe şeytan onu doğal bir abonesi gibi kabul etti. Sayende anne, sayende ey baba, sayende öğretmen, sayende güya arkadaş, şeytan bir adam kazandı.

Alternatifsizlik şeytan politikasıdır. Allah ise yüz kişi öldürmüş, şu kadar ömrü heba etmiş en vahşi insanlara bile rahmeti ile muamele buyurmuştur. Şu dünyada Peygamber'in amcasını katledip sonra da ciğerini sökmekten daha büyük, adi suç ne olabilir? Bundan daha büyük vahşet ne olabilir? Böyle bir adam bile yeğeni olan Peygamber'in huzuruna gelip "ben geldim ya Resûlullah" demiştir. Ona bile "hoş geldin" dendi. Bu sebeple kardeşlerim, şeytanın onun eğer tecrübeli politikası varsa bizim de ona karşı bize taktikler öğreten Peygamber'imiz sallallahu aleyhi ve sellem var. Peygamber'imiz bu dünyadan bize şeytana karşı nasıl bir politika gütmemiz gerektiğini, şeytanın tuzağına düşmeden nasıl mü'mince bir hayat yaşayabileceğimizi de öğretip gitmiştir. Hadis, bunun için dinlenir. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in hayatını kuru kuruya öğrenmenin hiçbir anlamı yoktur. "Kıyamet günü Peygamber aleyhisselamın doğum gününü bilenler sıratı geçsin" diye bir cümle vallahi söylenmeyecek billahi söylenmeyecek. Çünkü Peygamber'in doğum tarihini bilmek bir kenara ona ebelik yapan, onun doğumunda kundak bezini alanlar cehenneme yuvarlandılar. Bırak doğum tarihini bilmeyi! Biz kronoloji dini değiliz.

Biz, Peygamber aleyhisselamı taklit edip onun getirdiği Şeriat'ı yaşadığı için cennete girecek bir Ümmet'iz. Kuru bilgi değil pratik sonuçlar bizim Müslümanlığımızı ispat edecek. Bu sebeple bir hadis öğrendiğimiz zaman cami kürsüsünden kendimize nasıl bir hayat tasarlamamız gerektiğini öğrendik demektir. Bir hadis bizim hayatımız demektir. Her hadisin her cümlesi bizim burnumuzdan soluduğumuz hava, ciğerimizden aldığımız nefes demektir. Peygamber aleyhisselamın hadislerinin okunduğu bir Riyazü's Salihin dersine katılmak demek her derste bir kere bakıma girmek demektir. Hayat kurallarını öğrenmek demektir. Hadis-i şerifleri kuru nasihatler, yaşlı hacı amcaların

dedelerimizin öğütleri gibi değil hayatın olmazsa olmazları gibi dinlediğimiz zaman göreceğiz ki en çekilmez dönemde bile bu dünyadan Allah'ın en sevgili kulu olarak cennete gitmek mümkündür.

En büyük kâfir Firavun'dur. Firavun küfrün logosudur. Ama onunla bir yatak odasını yarım asır paylaşmış olan Âsiye Allah'ın rızasını kazanmış ilk iki kadından birisi olarak kıyamet günü dirilecek. Nice insanlar camilerin bulunduğu şehirlerden belki Kur'an okumuş oldukları hâlde, belki bir kere-beş kere namaz kıldıkları hâlde sıradan aşağı yuvarlanırken Âsiye Firavun'un sarayından başka bir yer bulmadığı hâlde kıyamet günü Allah'ın cennetine şimşek gibi geçip gidecek. Çünkü mühim olan hangi Allah'a hangi duygularla iman ettiğidir. Kimin nesi olduğun önemli değildir. Eğer fırsatlar açısından değerlendirilecek olsaydı Firavun'un karısının cehennemde Firavun'a komşu olması lazımdı. Nuh aleyhisselamın Lut aleyhisselamın karılarının da peygamber hanımları oldukları için küçük toleranslarla filan onun yanı başında olmaları lazımdı. Firavun'un karısı cennette Resûlullah'ın yanı başında, Nuh'un, Lut'un karısı da cehennemde Firavun'un yanı başında olacaklar. Yer ve seçenek meselesi değil bu Allah'ın rızasını arayıştaki çırpınış meselesidir. Biz, şeytanın alternatifsizlik ima eden, bizi sürekli yokuşlarda tırmandıran politikalarına karşı Allah'ın rahmetini ve onun kapılarının açıklığını yirmi dört saat hissettiğimiz zaman rahmet Ümmeti Muhammed aleyhisselamın Ümmet'inden bir ümmet neferi olduğumuz ortaya çıkmış olur.

Anneler ve babalar olarak, insanlar üzerinde sözü tesiri bulunan muallimler olarak, yöneticiler olarak şeytan politikasından yana mıyız, Allah'ın rahmetinin genişliğini gösteren siyasetten yana mıyız, bunu oturup düşünmek zorundayız. Çocuğuna bir anne kaç kere "sen benim Meryem umudumsun, sen benim Selahaddin umudumsun" diye kaç kere söyledi? Kaç kere de "senden adam olacağı yok, hâlâ filan işi yapmadın" diye kaç kere söyledi? Her anne bir liste çıkarmalıdır. Her baba bir liste çıkarmalıdır. Her öğretmen her muallim bir sözlük çıkarmalı öğrencisiyle, oğluyla, kızıyla bir ay içinde kaç kere umut aşısı yapıyor kaç kere de fare, böcek zehriyle kullanılmayacak kadar ağır sözler kullanılıyor. Her anne ve baba bu muhasebeyi yapmalıdır.

Yüz kere en basit hayvan seviyesine indirgediğin, "filan türden adam, filan cinsten mahlûksun" dediğin çocuktan Sultan Fatih olmayı beklemek kadar çılgın bir hayal olur mu? İnsanlar kediyi, köpeği daha vahşi hayvanları kahramanlaştırıp koca koca nerdeyse insana benzetmek için kediyi, köpeğe daha büyük ayıya ve benzeri vahşi hayvanlara bile "hadi cicim hadi cicim, atla, sıçra" diye okşayarak nasihat ediyorlar. Ayıya bile söz söylenen bir zamanda "haydi haydi" diye nakış yapılan bir zamanda doğurduğu çocuğa söylenmez sözleri söyleyen, şeytan politikasına hizmet etmektedir. Öğle namazını kıldıktan sonra veya yatsı namazını kıldıktan sonra bunu yapmış olması yaptığı işi temize çıkarmıyor. Namazın senin cehenneme girmemek için kıldığın dört rekât ibadetti ama Rabb'in sana namaz kıl dediği gibi bu çocuğu Peygamber'in Ümmet'i olmanın şerefini taşıyacak bir mantıkla yetiştir diye de nasihat etmişti, emretmişti.

İslam sadece namaz kılmak, yaşlanınca da hacca gitmek çocukları da cami hocalarına havale edip kendin tatile gitmek dini ise sen haklısın. Ama Allah Tahrim Suresi'nde: "öyle değil doğurduğunu cehennemden kurtaracaksın başka çaresi yok bunun" diye tembih ettiyse o zaman çocuğa karşı kullandığın kaba, çirkin, itici, nefret ettirici sözlerin hesabı olacaktır. Sadece senin çocuğun komşunun çocuğuna sövdüğü zaman çirkin konuştu diye muaheze ediyorsun ama sen çocuğunun öbür çocuğa söylediğine benzer bir sözü kendi çocuğuna söyleyince anne olduğun, baba olduğun için eh senin ki normal olacak. Bu adalet mi? Böyle bir terazi olur mu? Baba yapınca sinirlendiğinde ne oldu? Çocuk

yapınca ayıp oldu. Bu zulümdür. Çocuğa zulümdür. Annenin, babanın, muallimin, yöneticinin kendisine yaptığı bir zulümdür.

Kardeşlerim,

Alternatifsiz değiliz. Biz ne tür bir şahsiyet istediğimizi, kendimiz için de çocuklarımız için de belirleyebiliriz. Bir hadis şerifi örnek olarak zikretmek istiyorum. Hepimiz için rahmet vesilesi olsun, örnek olsun. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in şeytana karşı bizi nasıl farklı seçeneklerin karşısında buradan olmazsa buradan tuttur, oradan olmazsa şuradan tuttur, diye teşvik ettiğini görmemize yardım edecek bir hadis-i şerif zikredeceğim. İnşallah hepimizin ailesinde, çocuk eğitiminde veya şu, bu şekilde yönetici, bir sebeple idareci olarak bulunduğumuz her yerde mü'min olarak Muhammed aleyhisselamın rahlesine oturmuş onun eğitim mekanizması içerisinde ders görmüş yani hadis dinlemiş, Muhammed aleyhisselamın sözlerini dinlemiş Müslüman olmanın farkını görebileceğimiz bir hadis-i şerifi göstermek istiyorum.

İnşallah Rabb'im bu hadisi şerifle amel etmeyi bize müyesser kılacaktır. Ama şunu unutmayalım ki Allah kimseye muhtaç değil kimseye yalvarmıyor. Kulu yalvarır, kul muhtaç. Allah, Peygamber'ini göndermiş, Peygamber nasihatini yapmış ve bu nasihati de mü'min olarak olarak sen duymuşsun, tıkanma! Dünya ne kadar bunaltırsa bunaltsın, Allah'ın rahmeti ateşin içinde bile soğuk bir sudur. Dünya ne kadar kararırorsa kararsın, cinayetler, fasıklıklar, kötülükler, haramlar ne olursa olsun okyanusun dibinde, balığın karnındaki karanlıktan daha karanlık bile olsa Allah'ın nuru o karanlıkları deler. Yunus hikâye değil, İbrahim hikâye değildir; Ümmeti Muhammed'e işaret lambasıdır. Karanlıktan korkmak yok, Yunus'un korkmadığı gibi. Ateşten korkmak yok, İbrahim'in korkmadığı gibi. Biz suda boğulmayız. Su bizi boğamaz. Çünkü biz Nuh'un gemisinin yolcusuyuz. Böyle iman ediyoruz. En son çaresiz kaldığımız yerde, bütün çareler bittikten sonra her şeyin sahibi olan Allah bizim çaremizdir. Hayat biterse o zaman ölüm bize rahmet çaresidir. Biz bitmeyiz, tükenmeyiz, umut ümmetiyiz.

Bilhassa çocukları filanca dersi beceremediği için, filanca nasihati dinlemediği için umudu kesilmiş annelere, umudu tükenmiş babalara, artık eğitimin zamanı geçti diye düşünen muallimlere, insanlar bitti, tükendi, helak oldu, nesil gitti, Firavun doldu dünya diye düşünen herkese: "Hayır, böyle değil, böyle değil. Biz elimizle tuttuğumuzu da hayalimizle yakaladığımızı da Allah'ın cennetine girecek bir fırsat olarak kullanırız. Böyle bir Ümmet'iz. Böyle bir Allah' a iman ettik." diye itiraz ederiz. Bu olmaz, umutsuz değiliz biz. Çaresiz değiliz. Şimdi Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in bir hadis-i şerifini bu perspektiften dinlemeyi istirham ediyorum. Çünkü bu hadis-i şerif aile siyasetimizden günlük sokak anlayışımıza, akşam bizi bunaltan haberlere, İslam namına bizi umutsuz, çaresiz gibi göstermeye çalışan bütün menfi propagandalara karşı Allah'ın açtığı kapının derunî genişliğini, göklere kadar mesajların nasıl çoğaldığını bir kere daha bu hadis-i şeriften, İmam Tirmizi'nin Sünen'inden naklederek sizlere arz ediyorum:

Peygamber aleyhisselam Efendimiz buyuruyor ki: "Şu dünyada dört türlü insan vardır." Bu dünyada dört türlü insan vardır. Demek ki ben, bir bölü dördüm. Benim çocuğum, bir bölü dördtür. Yani ben dört şahsiyet tipinden birisiyim. Çocuğum da dört şahsiyetten birisi olacak. Ben kendimden, anne olarak, baba olarak doğurduğum çocuktan sorumluyum. Bir yerde Kur'an öğrettiğim, ahlak öğrettiğim, insanlık öğrettiğim, muallimi, yöneticisi olduğum kişiden sorumluyum. Bir öğretmen, bir

muallim "kaç puan verdi, sınıf geçti geçmedi" den ziyade bu dört model şahsiyetten hangisini yetiştirdiğine bakacak demek ki. Anne ve baba "çocuğu filanca okulu, filanca kursu bitirdi mi bitirmedi mi, sakal bıraktı mı bırakmadı mı" dan ziyade dört model insandan hangisinin annesidir babasıdır, buna bakacak demek ki. Bu ölçüyü kimden öğreniyoruz? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden öğreniyoruz. Bizim programımızın, Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in eliyle şekillenen programımızın ne denli geniş olduğunu öğreniyoruz. Bile bile şeytanın "yok, olmaz, adam değil, böyle olmaz. Kötü zamana geldik, bu zamanda adam yetişmez, boşuna uğraşıyorsun" propagandasına karşı Resûlullah'ın açtığı kapıdan göklere, göklerden Levh-i Mahfuz'a ve oradan da Allah'ın rahmetine bakıyoruz.

Kardeşlerim,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "dünyada dört tür şahsiyet vardır" buyuruyor. Bunlardan birincisi; Allah'ın İslam bilgisi ve dünya malı verdiği bir insan modelidir. Birinci insanda ilim var, mal var. Allah biliyor, para biliyor. Hem parası var hem Müslümanlık namına birikimi var. Bu birinci insan modeli.

Bu insan Allah'tan korkuyor, zengin olduğu için, âlim olduğu için akrabası ile bağıni kesmiyor ve ilmin de malın da gereği neyse onu yapıyor. Birinci tip buymuş demek ki. Hangi tip? Mal var, ilim var. Bu ilmi biz diploma olarak anlamıyoruz. Allah, ahiret, helal ve haram bilmektir ilim. Diploma değil. Çünkü ashabi kiram diplomasız insanlardılar ama cennet bekçileri gibi yaşadılar bu dünyada. Çoğu okuma yazma bilmiyordu. Hatta iman ettikleri Peygamber'leri, değil diplomasız okumasız bir adamdı, okuma yazması da yoktu. Biz ölçüleri rakamlarla değil, yüreklerdeki nabızlarla tutuyoruz. Allah'ın ilim verdiği yani dünyayı, ahireti tanıyan adam, cebinde para olan adam. Ama bu adam bensem ben, çocuğumsa çocuğum, talebemse talebem. Bu adamın üç karakteri var. Demek ki bir ana, bir baba iyi çocuk, hem dünyalığı olan hem ahiretliği olan bir çocuk yetiştirip yetiştirmediğini neyle ölçüyor: Çocuğu Allah'tan korkuyor. Haram dedin mi onu başına isabet etmiş kurşun zannediyor. Allah korkusu var. Namaz kaçırdı mı onu hastaneye kaldır, artık gitti kriz o geçirdi. Allah'tan korkuyor. Ve bugün duymak istemediğimiz bir ilavesi var. İyi, birinci tip şahsiyeti tarif ederken Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "Allah'tan korkar." buyuruyor. Elde ettiği ilmi ve parası yüzünden akrabalık bağlarını da ihmal etmiyor.

Köyde iken "amcacığım amcacığım, dedeciğim" diyordu üniversiteyi bitirdikten sonra dede öldü mü yaşadı mı haberi yok! Köyde halasının biricik yeğeniydi. "Anam sensin, teyzemsin." diyordu memur olduktan sonra teyzesinin ne yaptığından haberi yok. Beyefendi memur, teyzesi çamurlu ayaklarla onu nasıl ziyaret etsin! O da zaten köye gidecek mecali yok! Bu iyi insan modeli değil demek ki. Ve üçüncüsü; ilminin, malının zekâtını veriyor. Bilenle bilmeyenin arasındaki farklardan biri olarak biz kavak ağacıyla elma ağacı gibi bir fark görüyoruz. Bu mübareğin meyvesi var ama öyle yüksek dallarda ki toplayamıyorsun kuşlara yem oluyor. Öyle âlim, öyle zengin istemiyoruz. Allah ilim verdiyse, mal verdiyse tutuyor onun zekâtını veriyor. Paranın zekâtı verildiği gibi ilmin, Allah'ın sana öğrettiği şeylerin de zekâtını veriyorsun. Böylece Allah verdiğinde cimrilik yapmadığını görüyor. İşte bu üç yetenekli ilim ve mal sahibi insan Allah'ın bize Peygamber'inin dilinden örnek gösterdiği birinci şahsiyet modelidir. Gel gör ki şimdi bu hadisi okuma nedenimize geldik. Bu adamın iyi biri olduğu, mal var, malının zekâtını veriyor. İlim var, ilminin zekâtını veriyor, ne güzel. Zaten bundan iyi Müslüman nerde bulacaksın?

Ama bir adam var Allah ona güzel ilimler vermiş, Allah biliyor Peygamber biliyor, mal yok, fakir adam veya ilim yok, fakir adam. Yani verdiği şeyler tam değil Allah'ın. Ben, eşim, çocuğum, talebem fark etmez artık bu kimse o. Allah bana hem mal hem ilim verseydi ben de onun hakkını verseydim; akrabam benim hiç değişmediğimi, onların hâlâ elini öptüğümü görseydi dünyanın en iyi Müslüman'ı olacaktım ama ilim vermedi veya mal vermedi. Bir kanatla da uçamıyorum ben. Şeytan hemen gelecek: "E sana demiştik, senin sülalende âlim mi var, sen nerden âlim olacaksın ki! Sen daha babanın borçlarını ödeyemezsin ki!" diyecek muhakkak. Burada duruyoruz, geri bakıyoruz Peygamber'im ne diyecek bana. Burada Peygamber'im diyor ki: "Bak" diyor. "Birinci adam, birinci şahsiyete mal da verdi ilim de verdi Allah ama o adam da hakkını verdi, en iyi Müslüman. Sana ya ilim vermedi ya mal vermedi sen yarışmıyorsun, uçamıyorsun ama Allah bu ikinci şahsiyet modelinin kalbine bakıyor. Bakıyor ki Allah bu adamın kalbinde büyük bir duygu var. -Bu duygu ne: "Şu adama verdiği gibi Allah bana ilim verseydi, mal verseydi onun gibi olurum ben de" diyor, imreniyor. Elindeki mala değil, kütüphanesindeki kitaplara değil onun malını ve ilmini Allah'ın kulluğunun gerekçesi olarak kullanmasına imreniyor.-"

Birisi birinci tip şahsiyet; kulun her türlü fırsatı bulup iyi bir Müslüman olarak bunları kullandığı durum. İkinci şahsiyet de adamın bir şeyi yok ama kalbinde özentisi var. Bu özentisi ciddi mi değil mi kalplerin sahibi onu biliyor zaten. Camide konuşulurken "he yahu biz de öyle istiyorduk" demek başka, uykularına girip uyurken hasretinden gözyaşı damlatmak başka. Allah bu samimiyeti görüyor. Buyuruyor ki Peygamber aleyhisselam Efendimiz: "O ilmi malı, her şeyi olup Allah için harcayan hangi sevabı kazanıyorsa hiçbir şeyi olmadığı için bir şey yapamayan ama yüreğindeki özentisi birinci şahsiyete benzeyen de aynı şekilde Allah'tan ecir kazanır."Biri malını veriyor, ilmini kullanıyor öbürü sadece özentisini kullanıyor.

Bu hadisi burada niçin okuyoruz? Benim çocuğumun ne olduğu âlim, Selahaddin, Fatih olduğu hiç önemli değil. Evet, öyle bir çocuk yetiştiren anne-baba olmak çok önemli, öyle bir Müslüman olmak çok önemli. Olmadan da olmuş gibi sevap bulmak kolay. Her şey nereye dayandı? İçerideki sevdaya dayandı. Âsiye de secde edemedi gitmişti bu dünyadan ama Musa'nın Rabb'ine iman etmiş de gitmişti. Sadece yüreği vardı. "Benim kalbim temiz" diyerek ziftli ellerini göstermemişti. Kalbi gibi o kalbe bağlı nabızlarla çalışan elleri de dili de temizdi. Zalimden yana değildi Allah'tan yanaydı ve kazanmıştı.

Kardeşler,

Peygamber aleyhisselam Efendimiz üçüncü şahsiyet örneğini veriyor: "Bir adama Allah bu fırsatları vermemiş elinde mal var, onu harama kullanıyor harama kullandığı için de cehennemlik oluyor." Belli ki bu adam Ebu Cehil familyasından, cehenneme doğru gidiyor.

Dördüncü adam modeli de adamın ne malı var ne bir şeyi var. Bir kötülüğü de yok adamın para yok ki bir kötülük yapsın ama içinden geçiriyor ki: "filanca gibi bizde de para olsaydı bu tatili geçirirdik şimdi" diyor. "Tıpkı bir Allah dostuna özenerek cennete bedavadan giren adam gibi bu da bir zalimi, bir cahili özendiği için cehenneme bedavadan girecek." buyuruyor. Efendimiz aleyhisselam dört şahsiyet tipi sayıyor. Bunlardan ikisinin sermayesi var ikisi de taklitle sermaye sahiplerinin gittiği yere gidiyorlar.

Hiçbirimiz Ebubekirlik'i uzak göremeyiz kendimizden. "Beni Allah Mekke'de diriltseydi ben de Peygamber aleyhisselama vefa gösterme imtihanına yakalansaydım içimdeki hasretim mağarada bin sene bekleyip Resûlullah'a zarar verdirtmemekti." Sen Ebubekir'le berabersin. Bu niyetimi nasıl test ederim. Onunla sen ilgilenme onu yapıyorlar sen merak etme. Çünkü Allah "عَلِيمٌ بِذَاتِ الصُّدُورِ" dur. Göğüslerde olanlardan Allah'ın haberi var. Kandilden kandile atan nabız başka gözü uykuyu tadamaz hâle getirecek kadar sıçrayan kalbin nabızı başka. Ebubekir deyince yaşaran göz başka "vay be ne büyük adammış" deyip işine devam eden adam başka.

Kardeşlerim,

Bugün Ebubekirlik günüdür. Bütün dünya ajansları: "İslam gitti, yıkıldı, gelemez, teknoloji kâfirin elinde" deseler bile Miraç'tan döndüğünde: "dediyse Muhammed doğrudur o söz" diyen Ebubekir gibi şerrin bütün menfi propagandasına rağmen: "İslam gelecek, Allah hâkim olacak, Kur'an yaşanacak" diye iman etmek Ebubekirlik'tir. Ebubekir radiyallahu anhu doğma Ebubekir olmadı, damlaya damlaya Ebubekir oldu. Mağarada Ebubekirlik'e bir puan kazandı, miraçtan geldiğinde senin adamın yalan söylüyor diye Ebubekir'e gittiklerinde Peygamber'i için "doğru söylüyor o" diye tasdik etti. "Kızını bana ver" dediği zaman kızını verdi. "Malını ver" deyince üzerindeki gömlek dışında her şeyi verdi. Ebubekir yirmi üç sene uğraşarak Ebubekir oldu. Kuradan çıktığı için değil alından ter sildiği için Ebubekir oldu.

Aynı mücadeleye talip olan, herkesin evirip çevirdiği "yahu Kur'anın şu recm konusunu bir incelesek" dediği, "hırsızın kolu neden kesiliyor" dendiği Kur'an'ın ayetlerinin beşer tarafından laboratuara konulmak istendiği bir zamanda: "Allah der gerisi susar" diye imanını ortaya koyan Peygamber müjdesi; oturduğu yerden Ebubekir'dir. Ebubekir'e Allah Peygamber görme şansı verdi bizi de hasret şansıyla karşı karşıya bıraktı. Yaptığını yap Ebubekir'in, Ebubekir ol, göster teslimiyeti, göster sadakati, göster vefayı. Sahabilik nasip meselesi ama iman gayret işidir. Bunun için Allah onları göklerdeki yıldızlar gibi gece bile göreceğimiz açık örnekler olarak karşımıza koydu.

Kardeşlerim,

Kendimiz için hangi şahsiyet modelini seçtiğimizi bir kere daha düşünelim. Çocuklarımızın üzerinde şeytanın daraltmaya çalıştığı yollarımızı açıp açmadığımızı bir kere daha düşünelim. Çaresizliği şeytan tek çare olarak karşımıza koydukça Allah'ın rahmetini alternatifini ve rahmetinin büyüklüğünü bir kere daha düşünmeye çalışalım. Şeytan "olmaz" dedikçe "oldu, olacak" diyebilirsek işte Ebu Cehil'in oğlu olduğu hâlde büyük bir şehit olarak Rabb'ine kavuşan İkrime'nin yolu bize açıldı demektir. O zaman yaşadığımız dünya, yaşadığımız semt Firavun'un sarayı kadar vahşi de olsa o saraya Allah Musa getirir, bizi de Âsiye gibi en iyi mü'min vasfında alabilir. Bulduğumuz yer ister Firavun'un sarayı olsun, ister okyanusun dibi olsun, isterse bir fırının ortasındaki ateş kümesi olsun İbrahimlik, Nuhluk ve Yunusluk bütün yollar Allah'ın rahmetiyle açılacaktır. Biz şu yüreklerimizden ne istediğimizi Allah'a ispat edelim yeter, gerisi Allah için çok kolaydır.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.